

piątek, 20.03.2026

Leon XIV: winniśmy dawać świadectwo swej wiary

W środowej katechezie, poświęconej konstytucji soborowej *Lumen gentium*, Papież przypominał o królewskim kapłaństwie Ludu Bożego oraz o obowiązku głoszenia i obrony wiary, do którego powołani są wszyscy członkowie Kościoła, umocnieni sakramentami. Mówił też m.in. o zmyśle wiary (*sensus fidei*) i zgodzie wiernych (*consensus fidelium*), jako narzędziach, strzegących Magisterium Kościoła i zachęcił do wdzięczności za bycie częścią wspólnoty uczniów Chrystusa.

Kontynuując cykl katechez, poświęconych dokumentom Soboru Watykańskiego II, Leon XIV po raz kolejny zatrzymał się nad drugim rozdziałem konstytucji *Lumen gentium*, który mówi o Kościele jako Ludzie Bożym. Papież przypominał, że wierzący otrzymują od Chrystusa udział w Jego kapłańskiej, prorockiej i królewskiej misji i wskazał w jaki sposób przekłada się do na życie członków Kościoła.

Wyznawanie i obrona wiary wspólnym zadaniem świeckich i konsekrowanych

„Wspólne kapłaństwo wiernych udzielane jest wraz z chrztem” – mówił Ojciec Święty, przypominając, że przyjęcie chrztu upoważnia wierzących do oddawania czci Bogu i publicznego wyznawania wiary. Zaś sakrament bierzmowania jeszcze bardziej wiąże ich z Kościołem i zobowiązuje do wyznawania i bronięcia wiary. „Ta konsekracja leży u podstaw wspólnej misji, która łączy wyświęconych szafarzy i wiernych świeckich” – mówił. Przypominał, że świadectwo życia chrześcijańskiego daje się poprzez „modlitwę, ascezę i czynną miłość”.

Zmysł wiary i zgoda wierzących strzegą nauczania Kościoła

Następnie Papież przypominał o dwóch ważnych tematach, jakie podjął Sobór Watykański II: zmyśle wiary (*sensus fidei*) i zgodzie wiernych (*consensus fidelium*). Za Komisją Doktrynalną Soboru wyjaśnił, że zmysł wiary jest jakby zdolnością Kościoła, który przez wiarę „rozpoznaje przekazane Objawienie, odróżniając prawdę od fałszu (...) wnika w nie głębiej i pełniej stosuje je w życiu”.

Dodał, że ów nadprzyrodzony zmysł wiary przejawia się w zgodzie wiernych.

„Z tej jedności – powiedział Papież – która strzeże Magisterium Kościoła, wynika, że każdy ochrzczony jest aktywnym podmiotem ewangelizacji, powołanym do składania konsekwentnego świadectwa o Chrystusie, którym Pan obdarza cały swój Kościół”.

Różnorodność, która umacnia i przynależność, która zobowiązuje

Na zakończenie rozważania, Ojciec Święty zwrócił uwagę na różnorodność łask, jakimi Chrystus obdarza Kościół, aby mógł się on odnawiać i rozwijać. „Szczególnym przejawem tej charyzmatycznej żywotności jest życie konsekrowane, które nieustannie rodzi się i rozkwita mocą łaski – mówił – Również wspólnoty i stowarzyszenia kościelne są jasnym przykładem różnorodności i płodności duchowych owoców, służących budowaniu Ludu Bożego”.

Zachęcił też do wdzięczności za bycie częścią Kościoła i zdania sobie sprawy z odpowiedzialności, jaka się z tym wiąże.

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry i witajcie!

Dzisiaj chciałbym ponownie zatrzymać się na drugim rozdziale Konstytucji soborowej *Lumen gentium* (LG), poświęconym Kościołowi jako Ludowi Bożemu.

Lud mesjański (LG, 9) otrzymuje od Chrystusa udział w misji kapłańskiej, prorockiej i królewskiej, w której urzeczywistnia się Jego zbawcze posłannictwo. Ojcowie soborowi nauczają, że Pan Jezus poprzez nowe i wieczne Przymierze ustanowił królestwo kapłanów, czyniąc swoich uczniów „królewskim kapłaństwem” (1 P 2, 9; por. 1 P 2, 5; Ap 1, 6). To wspólne kapłaństwo wiernych udzielane jest wraz z chrztem, który upoważnia nas do oddawania czci Bogu w duchu i prawdzie oraz do „wyznawania przed ludźmi wiary, którą otrzymali od Boga za pośrednictwem Kościoła” (LG, 11). Ponadto poprzez sakrament bierzmowania wszyscy ochrzczeni „jeszcze doskonalej wiążą się z Kościołem i obdarzeni są szczególną mocą Ducha Świętego, i w ten sposób jeszcze bardziej są zobowiązani, jako prawdziwi świadkowie Chrystusa, do szerzenia wiary słowem i uczynkiem oraz do jej obrony” (tamże). Ta konsekracja leży u podstaw wspólnej misji, która łączy wyświęconych szafarzy i wiernych świeckich.

W tym kontekście Papież Franciszek zauważał: „Patrzenie na Lud Boży to pamiętanie, że wszyscy włączamy się do Kościoła jako świeccy. Pierwszym sakramentem, tym, który na zawsze przypieczętowuje naszą tożsamość i z którego powinniśmy być zawsze dumni, jest chrzest. Poprzez niego i przez namaszczenie Duchem Świętym (wierni) «zostają konsekrowani, aby tworzyli duchową świątynię i święte kapłaństwo» (por. LG, 10), (...) tak że wszyscy stanowimy święty wierny Lud Boży” (List do Przewodniczącego Papieskiej Komisji do spraw Ameryki Łacińskiej, 29 marca 2016)[1].

Pełnienie królewskiego kapłaństwa dokonuje się na wiele sposobów - wszystkich ukierunkowanych na nasze uświęcenie - przede wszystkim przez uczestnictwo w Ofierze Eucharystii. Przez modlitwę, ascezę i czynną miłość dajemy w ten sposób świadectwo życia odnowionego łaską Bożą (por. LG, 10). Jak podsumowuje Sobór, „święta i organicznie ukształtowana natura społeczności kapłańskiej aktualizuje się przez sakramenty i przez cnoty” (LG, 11).

Ojcowie soborowi nauczają dalej, że święty Lud Boży uczestniczy również w prorockiej misji Chrystusa (por. LG, 12). W tym kontekście podjęty jest ważny temat zmysłu wiary (*sensus fidei*) oraz zgody wiernych (*consensus fidelium*). Komisja Doktrynalna Soboru uściślała, że ów *sensus fidei* „jest jakby zdolnością całego Kościoła, dzięki której w swojej wierze rozpoznaje on przekazane Objawienie, odróżniając prawdę od fałszu w sprawach wiary, a równocześnie wnika w nie głębiej i pełniej stosuje je w życiu” (por. *Acta Synodalia*, III/1, 199). Zmysł wiary przynależy zatem do poszczególnych wiernych nie jako ich prywatna właściwość, ale ze względu na bycie członkami całego Ludu Bożego.

Lumen gentium skupia uwagę na tym ostatnim aspekcie i łączy go z nieomylnością Kościoła, z którą wiąże się - służąca jej - nieomylność Biskupa Rzymu. „Ogół wierzących, mających namaszczenie od Świętego (por. 1 J 2, 20.27), nie może zbłądzić w wierze i tę swoją szczególną właściwość ujawnia przez nadprzyrodzony zmysł wiary całego ludu, gdy «poczynając od biskupów aż po ostatniego z wiernych świeckich» ujawnia on swą powszechną zgodność [łac. *consensus*] w sprawach wiary i moralności” (LG, 12). Kościół zatem - jako komunია wiernych, która oczywiście obejmuje pasterzy - nie może błądzić w wierze: narzędziem tej jego właściwości, opartym na namaszczeniu Duchem Świętym, jest nadprzyrodzony zmysł wiary całego Ludu Bożego, który przejawia się w zgodzie [łac. *consensus*] wiernych. Z tej jedności, której strzeże Magisterium Kościoła, wynika, że każdy ochrzczony jest aktywnym podmiotem ewangelizacji, powołanym do składania konsekwentnego świadectwa o Chrystusie zgodnie z darem prorockim, którym Pan obdarza cały swój Kościół.

Duch Święty, który przychodzi do nas od Jezusa Zmartwychwstałego, rozdziela bowiem „między wiernych w każdym stanie także specjalne łaski, przez które czyni ich zdolnymi i gotowymi do podejmowania rozmaitych dzieł lub funkcji mających na celu odnowę i dalszą skuteczną rozbudowę Kościoła” (LG, 12). Szczególnym przejawem tej charyzmatycznej żywotności jest życie konsekrowane, które nieustannie rodzi się i rozkwita mocą łaski. Również wspólnoty i stowarzyszenia kościelne są jasnym przykładem różnorodności i płodności duchowych owoców służących budowaniu Ludu Bożego.

Najdrożsi, rozbudźmy w sobie świadomość i wdzięczność za to, że otrzymaliśmy dar przynależności do Ludu Bożego - a także za odpowiedzialność, która się z tym wiąże.

[1] List poświęcony zaangażowaniu wiernych świeckich w życie publiczne, „L'Osservatore Romano”, wyd. polskie, nr 5(382)/2016, s. 4.

Źródło:

<https://www.niedziela.pl/arttykul/122065/>